

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce: **A. S.**, nar. X, státní příslušník R. f., v ČR bytem: N. P. 319, V., zastoupeného Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, Ph.D., advokátem, se sídlem Opletalova 25, 110 00, Praha 1, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2014, č. j. OAM-310/LE-LE05-LE05-R2-2011,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2014, č. j. OAM-310/LE-LE05-LE05-R2-2011, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12.342,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. et. Mgr. Marka Čechovského, Ph.D., advokáta.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Praze dne 31. 10. 2014 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žalobci neuděluje.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustanoveními § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu a s ustanoveními § 2 odst. 1, § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť

hodnotil důkazy selektivně a bezdůvodně v neprospěch žadatele, nezjistil skutkový stav věci způsobem nevzbuzujícím pochybnosti a vůbec se nevypořádal s některými klíčovými důkazy, které žalobce nejen navrhl, ale taktéž sám doložil do spisového materiálu.

Žalobce úvodem namítl, že interpretace obsahu spisového materiálu žalovaným je evidentně účelová, selektivní a nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu. Trval na tom, že v případě vydání do země původu mu hrozí nelidské či ponižující zacházení a že jeho život bude ohrožen.

Uvedl, že se nemůže v žádném případě ztotožnit se závěry žalovaného, že v jeho tvrzeních existují rozpory, a že údajně nedoložil ke svým tvrzením relevantní důkazy. Má za to, že zcela jasně, a bez jakýchkoliv relevantních rozporů popsal důvody svých obav z hrozící perzekuce, neboť konkrétně uvedl (a důkazy podpořil), že se stal obětí vydírání ze strany osoby jménem A. T., a to pochopitelně bez jakéhokoliv zákonného důvodu, přičemž do vydírání, respektive výhrůžek se zapojili bývalí pracovníci KGB, respektive ministerstva vnitra. Byl podroben šikanozním kontrolám daňové správy a oddělení pro boje s ekonomickou kriminalitou. Protože nehodlal a vzhledem k vymáhané finanční částce ani nemohl ustoupit vydírání výše uvedenou osobou, bylo jemu i jeho rodině vyhrožováno a následně byl opakovaně fyzicky napaden. Opakovaně se obracel na orgány policie ovšem bez jakékoliv relevantní odezvy. V souvislosti s výhrůžkami a fyzickým napadením došlo ke zhoršení jeho zdravotního i psychického stavu a z výše uvedených důvodů definitivně opustil z obav o svůj život zemi původu a od února 2011 již trvale pobýval v České republice. Po splnění výhrůžek ze strany výše uvedených osob, které „slibovaly“ žalobci jeho vzetí do vazby a následný vysoký trest na základě vykonstruovaného obvinění, pokud nevyhoví jejich návrhům, byl skutečně na něj vydán mezinárodní zatykač s odůvodněním, že spáchal v zemi původu rozsáhlé podvody, a do dnešního dne, tedy po několika letech od zahájení trestního stíhání ani jemu ani jeho obhájci nebylo umožněno nahlédnout do spisu. Na procesní návrhy žalobce i jeho obhájce nebylo nijak reagováno, přičemž byly doloženy jasné důkazy, že vyšetřování je vysoce nestandardní a v rozporu se základními pravidly spravedlivého procesu. Vzhledem ke skutečnosti, že se jedná zcela evidentně o vykonstruované obvinění s cílem zintenzivnit tlak na jeho osobu (za účelem vylákání finančních prostředků a případně s cílem jeho fyzické likvidace), které bohužel není v zemi původu neobvyklou záležitostí a vzhledem ke skutečnosti, že státní orgány nejsou ochotny či schopny vzhledem k režimu panujícímu v Ruské federaci takovémuto bezprávní a život ohrožujícímu jednání zabránit, podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu v České republice, kde trvale žije jeho rodina již od roku 2006.

Uvedl dále, že na podporu uvedených tvrzení předložil žalovanému doklady: např. potvrzení a vyjádření advokáta Surpika, dále vyjádření pana N., paní N. a paní K., prohlášení manželky žalobce, kopii průkazu pracovníka FSB, prohlášení advokáta A. V. Gorbačeva, jakož i zprávy Amnesty International, zprávy MZV USA či informace MZV ČR. Z předložených důkazů přitom vyplývá, jaké poměry v zemi původu panují, že podobný průběh věcí není ničím výjimečným, a že takto perzekuovaná osoba nemá reálnou naději domoci se ochrany v zemi původu.

Žalobce také poukázal na skutečnosti, které by s největší pravděpodobností nastaly v případě neposkytnutí mezinárodní ochrany a následného nuceného návratu do země původu, tedy vzetí do vazby se všemi následky s tím spojenými, zákaz opuštění území země původu spojený s nevydáním cestovního dokladu a rozpad rodiny, přičemž se domnívá, že argumenty plně konvenují s listinnými důkazy, které však žalovaný interpretoval v jeho neprospěch a

zcela nedůvodně presumoval, že mohl řešit svoji situaci prostřednictvím dalších stížností směřujících k orgánům místní policie, které by však zcela jednoznačně byly irelevantní.

Dále uvedl, že má za to, že žalovaný hodnotil důkazy selektivně a bezdůvodně v neprospěch žalobce, ačkoliv dle bazálních zásad správního řízení by tomu mělo být naopak, a v příčinné souvislosti s výše uvedeným mylně vyhodnotil, že jeho žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany je nedůvodná. Namítl, že správní orgán nepostupoval v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, když nevzal jako podklad rozhodnutí důkazy, které navrhl, popřípadě je nebral dostatečně v potaz.

Ačkoliv při pohovorech dne 30. 6. 2014 a dne 22. 7. 2014 navrhl jako důkaz svědeckou výpověď své manželky, žalovaný tento důkaz odmítl provést s tím, že by výslech manželky účastníka řízení nemohl přinést žádné nové skutečnosti. Žalobce však s tímto názorem žalovaného nesouhlasí, neboť má za to, že zcela jasně popsal, proč je nutno manželku vyslechnout - tedy z důvodu opakované, její osobou však neinicované, komunikace s pracovníky FSB, která prokazuje setrvávající negativní a ohrožující postup nejen jednotlivců, ale i státních orgánů země původu.

Nadto žalobce uvedl, že při pohovoru dne 30. 6. 2014 pracovník žalovaného zcela jednoznačně konstatoval, že manželka bude ve věci vyslechnuta. Proto není zřejmé, proč správní orgán následně od výsledku manželky odstoupil, ačkoliv jej sám plánoval a považoval za důležitý.

Žalovaný postupoval v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, neboť nezjistit stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, když bagatelizoval konkrétně specifikované nelegitimní jednání ze strany orgánů veřejné správy vůči jeho rodině, ač měl možnost své pochybnosti prostřednictvím výpovědi jeho manželky odstranit.

Pro úplnost žalobce dodal, že s odkazem na výpověď své manželky uvedl jména konkrétních českých státních občanů, kterým hrozí ze strany orgánů země jeho původu značné nebezpečí a žalovaný se touto problematikou v podstatě odmítl jakkoliv zabývat a ani ve svém rozhodnutí ji nijak nezmínil.

Dalším důkazem, který žalovaný pominul, je prohlášení advokáta žalobce pana A. V. Gorbačeva, který učinil v průběhu řízení opakovaná prohlášení, která jednoznačně prokazují nezákonný postup orgánů činných v trestním řízení v zemi původu žalobce, stejně tak jako potvrdil jasné ohrožení života žalobce. Žalobce přitom při pohovoru konaném dne 22. 7. 2014 uvedl, že jeho advokát je připraven se správním orgánem plně kooperovat a případně zodpovědět jeho dotazy směřující k řádnému zjištění stavu věci. Žalovaný však nabízeného svědectví nevyužil, advokáta nevyslechl a zcela v rozporu se zásadami správního řízení označil jeho vyjádření za nevěrohodné, ačkoliv se podle žalobce jedná z hlediska důkazní situace za osobu zcela klíčovou.

Žalobce akcentoval povinnost správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, stanovenou § 3 správního řádu s ohledem na specifickou azylového řízení, kde důkazní břemeno nedopadá pouze na žadatele o mezinárodní ochranu, ale též na správní orgán, neboť ten disponuje rozsáhlým aparátem, určeným právě k zjišťování informací relevantních pro azylová řízení. Je proto na žalovaném, aby si pro skutečnosti, které - pokud o nich pochybuje - obstaral takové informace, které mu umožní objektivně rozhodnout, zda tvrzené skutečnosti tvrzené mohou či nemohou zakládat důvodné obavy z

pronásledování. Žalobce upozornil na metodickou Příručku k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN, v roce 1992. Rovněž poukázal na judikatorní praxi Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 19. 8. 2005, č. j. 4 Azs 467/2004 - 89, konstatoval: „*uvede-li žadatel o udělení azylu v průběhu správního řízení skutečnosti, jež by mohly nasvědčovat závěru, že opustil zemi původu pro některý z důvodů uvedených v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je povinností správního orgánu vést zjišťování skutkového stavu takovým způsobem, aby byly odstraněny nejasnosti o žadatelových skutečných důvodech odchodu ze země původu*“. Povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k břemenu důkaznímu Nejvyšší správní soud vyjasnil v rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, když uvedl „*není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují*“. V rozsudku ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 - 63, potom Nejvyšší správní soud dále upřesnil, že „*zásada tzv. materiální pravdy má v řízení o udělení azylu svá specifika spočívající v pravidelné nedostatečnosti důkazů prokazující věrohodnost žadatelových tvrzení. Je však na správním orgánu, aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vázících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu*“.

Na základě uvedených skutečností a citované konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu má žalobce za to, že žalovaný zásadním způsobem nedostal své zákonné povinnosti řádně zjistit skutkový stav ve vztahu ke specifické povaze azylového řízení.

Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu nepřezkoumatelné a jednotlivé argumenty si vzájemně odporují. Žalovaný na jedné straně uvedl, že akceptoval tvrzení manželky žalobce ohledně jejího setkání s pracovníky tajných služeb se všemi konsekvencemi z tohoto faktu vyplývajících, a na straně druhé zároveň uvádí, že nemohl přihlídnout k důkazu předložené fotokopie průkazu pracovníka SFB a považuje tedy tvrzení účastníka řízení v tomto směru za neprokázaná.

Ještě závažnější rozpor spatřuje žalobce v tom, že žalovaný na straně třináct napadeného rozhodnutí explicitně uvedl, že právní zástupce i žalobce využili práva seznámit se s podklady pro rozhodnutí, ovšem následně nebyl navržen žádný další důkaz ani podklad pro rozhodnutí a ani proti uvedeným zdrojům informací a ke způsobu jejich získání nevyslovil žalobce žádné námitky. Právní zástupce si však vyžádal lhůtu patnácti dnů na své vyjádření, což činí uvedené tvrzení zcela nepravdivé. Žalovaný tento rozpor sám potvrdil tím, že na straně osm připustil, že obdržel (údajně nezaslané) vyjádření účastníka řízení ze dne 22. 7. 2014, v rámci kterého bylo právě doloženo klíčové prohlášení advokáta žalobce pana G. s případným návrhem na jeho výslech, které žalovaný vůbec nezohlednil.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem nezachycuje, jak se žalovaný vypořádal s tvrzeními, která byla žalobcem v průběhu správního řízení opakovaně a nutně uplatňována a dokládána řadou listinných důkazů. Žalovaný dle žalobce dostatečně neodůvodnil, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, respektive z jakého důvodu považoval azylový příběh předestřený žalobcem za nevěrohodný, nesprávný či vyvrácený. V napadeném rozhodnutí schází konkrétní úvahy, na jejichž základě žalovaný dospěl k závěru,

že žádost stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany je nedůvodná. Žalovaný si v tomto směru v žádném případě nemůže vystačit se spekulacemi, že žalovanému neuvěřil, že prohlášení jsou pouze paušální, že fotokopie jsou nečitelné, že advokát je nedůvěryhodný atd., zvláště za situace, kdy žalobce navrhl provedení dalších relevantních důkazů, které však žalovaný jako nadbytečné odmítl či na ně dokonce vůbec nereagoval.

Jestliže žalovaný neprovedl výslech manželky žalobce, ač věděl, že žalobce se hodná ve věci finálně vyjádřit teprve po provedení tohoto výslechu, měl na tuto skutečnost žalobce upozornit, aby mohl realizovat své zákonné právo vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. Navíc žalobce zdůraznil, že očekával doplnění spisového materiálu ze strany pana J. B., neboť mu přislíbil zaslat zcela samostatně ke spisové značce správního orgánu své vyjádření. Žalovaný tedy dle názoru žalobce neposkytl žalobci adekvátní prostor pro řádné vyjádření k podkladům před vydáním rozhodnutí.

Dále mimo jiné namítl, že dle jeho názoru je v jeho případě dán důvod pro udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu § 14 zákona o azylu, neboť jeho nucené vycestování by porušilo jeho rodinný život, a namítl, že je napadené rozhodnutí v části posouzení důvodů k udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu § 14 zákona o azylu nepřezkoumatelné.

Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ve věci vedené pod sp. zn. 52 Az 46/2003, na rozsudek Krajského soudu v Praze ve věci vedené pod sp. zn. 47 Az 114/2003 a zejména na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2005, sp. zn. 4 Azs 421/2004, z nichž vyplývá, že ačkoliv je nepochybné, že udělení azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu, musí být zřejmé, o co se jeho úvahy opíraly, z jakých podkladů při své úvaze vycházel a k jakým závěrům dospěl, aby bylo možno přezkoumat, zda daný správní orgán nevybočil z obecných mezí daných základními principy platného právního řádu, či z hlediska procesních předpisů. Uvedl, že se domnívá, že žalovaný překročil meze správního uvážení, neboť z odůvodnění rozhodnutí není patrné, z jakých osobních poměrů žadatele žalovaný vycházel a není ani patrné, z jakých konkrétních skutečností týkajících se situace na Ukrajině (pozn. soudu: žalovaný měl zřejmě na mysli „v Ruské federaci“) žalovaný vycházel pro úvahu o tom, že žadateli tento typ mezinárodní ochrany neudělí.

V této souvislosti žalobce zdůraznil, že na území ČR pobývá celá jeho nukleární rodina (manželka a obě děti žalobce, všichni v režimu trvalého pobytu s výjimkou mladšího syna, který o tento status žádá). V ČR má vybudováno veškeré sociální a rodinné zázemí a naopak v zemi původu již takové zázemí nemá. S odkazem na výše uvedené se domnívá, že by vyjma zmiňované perzekuce v případě neudělení mezinárodní ochrany došlo v důsledku nuceného vycestování k rozpadu rodiny. Žalobce přitom poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 92, kde se uvádí: „za určitých, byť velmi výjimečných, okolností, by vycestování cizince do země původu, představující porušení jeho práva na rodinný život podle čl. 8 Úmluvy, mohlo představovat vážnou újmu, a z toho důvodu by mohlo dojít k naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu“. Jelikož uvedenou argumentaci převzal i první senát Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 7. 12. 2011, 1 As 132/2011 a lze tak hovořit již o ustálené aplikační praxi; Je tedy zřejmé, že judikatura za velmi výjimečných okolností připouští, že by žadateli o mezinárodní ochranu mohla být udělena doplňková ochrana podle §

14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu z toho důvodu, že by jeho vycestováním mohlo být porušeno právo na rodinný život.

Žalobce proto namítl, že žalovaný nebyl oprávněn tuto alternativu a priori odmítnout, jak nepřezkoumatelně učinil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Odkázal na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se správního uvážení při posuzování existence důvodů udělení azylu z humanitárních důvodů (např. rozsudek ze dne 26. 5. 2011, č. j. 4 Azs 14/2011 – 135).

Žalobce se na základě uvedeného domnívá, že žalovaný nerefletoval shora uvedené závěry Nejvyššího správního soudu, protože ačkoliv měl dostatek podkladů pro případné rozhodnutí podle § 14 zákona o azylu, neprovedl jejich zhodnocení za účelem přihlídnutí, resp. nepřihlídnutí k možnosti udělit azyl podle § 14 zákona o azylu. Přitom skutkový stav věci dával správnímu orgánu prostor, aby se právě v případě azylu z humanitárních důvodů náležitým způsobem zabýval veškerými tvrzenými a zjištěnými skutečnostmi a podklady. Žalobce se tedy ve shodě s uvedenou judikaturou domnívá, že rozhodnutí žalovaného je ve vztahu k § 14 zákona o azylu nepřezkoumatelné.

Žalobce také namítl, že dle jeho názoru je v jeho případě dán důvod pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Dle jeho názoru lze s ohledem na shora uvedené skutečnosti, a zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2013, č. j. 5 Azs 10/2012 - 68, jednoznačně dovodit nutnost subsumovat jeho případ právě pod tento druh mezinárodní ochrany. Žalobce doložil do spisového materiálu množství dokumentů - zprávy Human Rights Watch, Amnesty International a další, dle kterých Ruská federace zásadním způsobem porušuje mezinárodní úmluvu proti mučení, krutému a jinému nelidskému a ponižujícímu zacházení, přičemž je vytýkán zejména výrazně se zhoršující trend v dodržování mezinárodních závazků a taktéž absence v podstatě jakékoliv snahy ruských úřadů o nápravu. Z těchto zpráv lze dovodit, že v Ruské federaci nelze garantovat v žádném případě nejen právo na spravedlivý proces, ale ani základní slušné jednání s obviněnými bez mučení či vynucujících přiznání. Žalovaný však tyto zprávy zcela bagatelizuje, výše specifikované problémy označuje v podstatě za ojedinělé excesy, které nelze aplikovat na příklad žalobce, aniž by však byl schopen zdůvodnit proč. Za velmi podstatnou považuje žalobce v tomto kontextu aktuální judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, která evidentně koreluje s argumentací účastníka řízení o hrozící perzekuci právě z důvodu příslušnosti k národnostní menšině, respektive politické opozici vůči aktuálnímu ruskému režimu. Žalobce odkazuje v tomto kontextu na konkrétní a aktuální rozhodnutí ESLP vůči Ruské federaci - např. Rozsudek A. v. Russia (no. 22867/05), Rozsudek V. L. v. Russia (no. 19936/04), Rozsudek D. R. v. Russia (no. 4265/06), Rozsudek G. v. Russia (no. 22663/06), Rozsudek Z. and Others v. Russia (no. 35297/05). Ve výše uvedených rozsudcích bylo konstatováno (mimo jiné) i porušení článku 3 Úmluvy ze strany Ruské federace a to zejména v kontextu bití obviněných či obžalovaných a dosahování vynucených přiznání prostřednictvím mučení či jiného nelidského a ponižujícího zacházení.

Závěrem žalobce namítl, že se domnívá, že se žalovaný rozhodl a priori neakceptovat žádné nové důkazy, které předložil po zrušení předchozího rozhodnutí Nejvyšším správním soudem. Žalovaný z rozsudku Nejvyššího správního soudu zcela v rozporu se samotným textem dovodil, že je mu vytýkáno pouze pochybení z hlediska posouzení hypotetického porušení principu non-refoulement, a že z hlediska posouzení všech druhů institutu

mezinárodní ochrany žalovaný nepochybil. I kdyby se tento argument skutečně dal dovodit z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, pak by stejně v žádném případě nemohl být vztažen na nové důkazy předložené žalobcem, které si v mezidobí mohl obstarat a taky obstaral. Žalovaný správní orgán je totiž zcela jednoznačně povinen teprve až po finálním uzavření spisu řádně zvážit, zda předložené důkazy odůvodňují oprávněnost žádosti účastníka řízení o udělení některého z druhu mezinárodní ochrany a nemůže tedy v žádném případě fakticky ukončovat důkazní řízení k datu, kdy ve věci rozhodoval Nejvyšší správní soud, a nezohlednit nové skutečnosti. A to pochopitelně nejen skutečnosti vyplývající z důkazů předložených žadatelem, ale samozřejmě také kupříkladu dokumenty obstarávané povinně samotným správním orgánem - kupříkladu o aktuální situaci v zemi původu - které samy o sobě mohou vést k udělení jedné z forem mezinárodní ochrany.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že nesouhlasí s obsahem žaloby a považuje ji za neopodstatněnou, protože považuje napadené rozhodnutí za správné, zákonné a přezkoumatelné.

K tvrzení žalobce, že po napadení v březnu 2009 kontaktoval dvakrát policii, podal písemné oznámení, žalovaný uvedl, že pokud nepovažoval její postup za řádný a zákonný, měl se obrátit na nadřízené orgány či na příslušnou prokuraturu. To dle vlastní výpovědi neudělal s ohledem na obavu z tvrzených konexí osoby, které žalobce přičítá zájem ho poškodit. Podle žalovaného tedy nevyčerpal dostupné prostředky vnitrostátní ochrany před protiprávním jednáním v zemi své státní příslušnosti. Jeho výpověď ohledně kontaktování policejního orgánu po březnovém napadení navíc nekoresponduje s písemným vyjádřením řidiče žalobce - pana N., s prohlášením přítelkyně rodiny žalobce - paní N. a žalobcovy známé - paní K. Nadto se po druhém napadení jeho osoby v září 2009 již na policejní orgány dle vlastní výpovědi neobrátil vůbec a dne 19. 9. 2009 upřednostnil vycestování z Ruské federace. Tu opustil bez problémů legálním způsobem, na zdejším území se zabýval podnikáním. Žádost o mezinárodní ochranu podal až v roce 2011, poté, kdy byl v ČR zatčen v souvislosti s požadovaným svým vydáním do Ruské federace.

Ze zjištěných skutečností vyplývá, že žalobce popsal protiprávní jednání vyděračů vůči své osobě, aniž by v něm bylo možné spatřovat některý z důvodů pro udělení azylu, jež zákon o azylu vymezuje taxativně. V souvislosti s tvrzeným pronásledováním soukromými osobami žalovaný odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2012, č. j. 2 Azs 22/2012 - 44 a na rozhodnutí ze dne 31. 7. 2008, 7 Azs 43/2008 - 47, podle kterých *„tvrzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob a případně i z jejich násilného jednání, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení „pronásledování“, a tedy ani azylový důvod“*. V rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2012, č. j. 2 Azs 22/2012 - 44 je pak konstatováno, že *„v případě, že má cizinec obavy z pronásledování, nebo že je u něj dáno skutečné nebezpečí vážné újmy, má bezpochyby možnost požádat o mezinárodní ochranu v okamžiku, kdy je pro něj nejaktuálnější, tedy po svém příjezdu do České republiky. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2005, č*

j. 4 Azs 395/2004 - 68 vyložil, že o účelovosti žádosti cizince svědčí i to, že byla podána nikoliv bezprostředně po jeho příjezdu na území České republiky, ale až poté, co mělo dojít k ukončení jeho pobytu na území republiky“.

Žalovaný rovněž poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2014, sp. zn. 9 Azs 117/2014, kde se uvádí „Nejvyšší správní soud dále posuzoval tvrzení ve vztahu k doplňkové ochraně ve smyslu § 14a zákona o azylu. Stěžovatel je totiž přesvědčen, že bude v Ruské federaci vystaven mučení a nelidskému zacházení. Zdejší soud nijak nebagatelizuje porušování principů spravedlivého (řádného) procesu, k nimž v některých případech dochází v Ruské federaci. Podstatné je, zda je s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu důvodné se domnívat, že k takovému excesu, ať už v průběhu soudního řízení anebo v průběhu omezení osobní svobody v souvislosti se soudním řízením, může dojít právě v dané věci. Pokud stěžovatel poukazuje na řadu případů osob, které byly v Ruské federaci ze strany státní moci vystaveny mučení či nelidskému zacházení, Nejvyšší správní soud k tomu konstatuje, že z tvrzení stěžovatele nevyplývají konkrétní indicie nasvědčující, že by tomu tak mělo být i v jeho případě. I když je zdejší soud z celé řady řízení podrobně obeznámen se zprávami o nevyhovujících poměrech v ruských věznicích a o jednotlivých závažných případech porušování základních lidských práv a krutého zacházení s vězněnými osobami na území Ruské federace [viz např. i rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Kalashnikov proti Rusku (Application no. 47095/99)], je potřeba uvést, že excesy, k nimž příležitostně dochází a jež jsou mezinárodní veřejností oprávněně kritizovány, nemají ráz praxe schvalované či tolerované oficiální veřejnou mocí Ruska, nýbrž jsou ruskými orgány vnímány jako nežádoucí a jako takové potírány“. Žalovaný proto opětovně zdůraznil, že Rusko je členským státem OSN a Rady Evropy a signatářem úmluv, týkajících se ochrany lidských práv. Lze tedy očekávat určitý standard těchto práv. Rusko se v praxi podrobuje řízením a kontrolním mechanismům, jež mezinárodní smlouvy upravují, včetně řízení před Evropským soudem pro lidská práva. Podobně se v této otázce ve vztahu k osobě stěžovatele vyjádřil i Ústavní soud v nálezu ze dne 11. 9. 2013, sp. zn. III. ÚS 1354/13.

Žalovaný dále uvedl, že nepominul obsah podkladových materiálů a v rozhodnutí uvedl, že stav demokracie a lidských práv v Rusku je v mnoha ohledech problematický, poukázal však s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004, na nutnost i za takového režimu z hlediska relevance mezinárodní ochrany současně zjistit odůvodněný strach žadatele z pronásledování nebo z diskriminace. Důvodnost takových obav žalobce žalovaný na základě zjištěného skutkového stavu neshledal. Ve vztahu k obavám žalobce, že by v případě návratu mohl být vystaven jednání porušujícímu čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, žalovaný konstatoval, že žalobce nenáleží do okruhu zvláště ohrožených skupin, u nichž by bylo možné předpokládat reálné osobní riziko mučení nebo nelidského nebo ponižujícího zacházení nebo trestání. Vycházel přitom z konkrétních souvislostí, vyplývajících ze shromážděných podkladových materiálů, zejména z výpovědi žalobce a z celkově zjištěného stavu věci.

Dále konstatoval, že skutečnost podání žádosti o udělení státního občanství České republiky žalobci není důvodem z pohledu mezinárodní ochrany relevantním. Žalobce v čestném prohlášení ze dne 14. 10. 2011 uvedl, že je státním příslušníkem Ruské federace a za účelem potvrzení údajů o své totožnosti a státní příslušnosti předložil cestovní doklad Ruské federace č. 63 No. 3349189, platný do 22. 8. 2011.

Vzhledem ke státní příslušnosti žalobce není mj. žalovanému zřejmé, z jakých důvodů se žalobce v žalobě dovolává posouzení situace na Ukrajině, které dle žaloby v napadeném správním rozhodnutí absentuje.

Při posuzování možnosti udělit žalobci azyl podle § 14 zákona o azylu žalovaný vzal v potaz rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, jeho věk a zdravotní stav. Neshledal přítomnost zvláštního zřetele hodné mimořádné skutečnosti, neboť zdravotní stav žadatele nevyžaduje žádnou specializovanou nebo v jeho vlasti nedostupnou léčbu, a co se týká legálního pobytu rodinných příslušníků žalobce na zdejším území, odkázal žalovaný na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 Azs 56/2009 - 111, dle něhož tato skutečnost také nebyla akceptována jako důvodná z hlediska humanitárního azylu.

Žalovaný dále uvedl, že má za to, že dostatečnou měrou posoudil situaci žalobce z hlediska všech skutečností rozhodných pro případné udělení doplňkové ochrany podle § 14a i § 14b zákona o azylu. Na základě zjištěných skutečností však dle jeho názoru nejsou dány důvody pro udělení mezinárodní ochrany jak formou azylu, tak formou doplňkové ochrany. Uvedl, že nepominul ani posouzení rodinných vazeb žalobce s osobami pobývajícími na zdejším území z hlediska § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. V žalobcově případě nebyly zjištěny předpoklady nezbytné pro udělení azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle ustanovení § 13 odst. 1 či § 14b odst. 1 zákona o azylu.

Žalovaný je toho názoru, že žalobce dostal dostatečný prostor pro případné doplnění zjištěného stavu věci, a proto nebyl v průběhu správního řízení na svých právech zkrácen. Měl příležitost vyjádřit se v průběhu správního řízení ke shromážděným podkladům pro vydání rozhodnutí, a stejně tak dostatečná byla i doba, po kterou měl možnost doložit do spisu jím avízané písemnosti, ať už tak hodlal učinit sám či v jeho zájmu jiná osoba. Dne 30. 6. 2014 po seznámení se spisovým materiálem právní zástupce žalobce uvedl, že se k němu vyjádří a doplní jej ve lhůtě 15 dnů. Dne 14. 7. 2014 žalovaný obdržel žalobcovu žádost o prodloužení lhůty k doložení dokladů ve věci o 6 dní. Žalovaný do spisu zařadil fotokopii průkazu žalobcem zmiňovaného pracovníka FSB doručenou dne 4. 7. 2014 a vyjádření advokáta žalobce, pana A. V. Gorbačeva, s překladem, doručené dne 22. 7. 2014. Rozhodnutí ve věci bylo vydáno až dne 30. 9. 2014, a tedy žalobce nebyl omezen v možnosti doložit do spisu materiály, které považoval za důležité.

K námitce žalobce, že pominul některé důkazy, které předložil, žalovaný konstatoval, že v napadeném rozhodnutí uvedl, z jakého důvodu nebyly provedeny některé důkazy navržené žalobcem. Tvzení žalobce ohledně kontaktování pracovníkem FSB nebyla žalovaným rozporována. Jak je ale v rozhodnutí uvedeno, nabízená spolupráce s Federální bezpečnostní službou výměnou za zastavení trestního stíhání žalobce nedokládá žalobcovu tvrzení, že samotné trestní stíhání jeho osoby je vykonstruované. Žalovaný proto setrvává v tomto bodě na závěru uvedeném v napadeném rozhodnutí. V jeho odůvodnění ostatně konstatoval, že ač je rozhodnutí o udělení některé z forem mezinárodní ochrany způsobilé extradiční proces přerušit, resp. zcela zastavit a extradiči tak i zcela znemožnit, není účelem řízení o mezinárodní ochraně rozhodnout, zda cizinec, o jehož možné extradiči se zároveň vede řízení v České republice, bude vydán či nikoli do země své státní příslušnosti, aby tam čelil trestnímu stíhání, případně tam vykonal jemu uložený trest odnětí svobody. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2005, sp. zn. 4 Azs 519/2004, vycházející ze zásady, že ve správním řízení ve věci mezinárodní ochrany nelze

přezkoumávat zákonnost postupu orgánů země původu v trestním řízení. V tomto světle je pak třeba nahlížet i na informace sdělované ve vyjádření žalobce advokáta. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice ze dne 15. 12. 2014, žalobce zopakoval, že nepožádal o poskytnutí mezinárodní ochrany hned po problematických událostech v zemi původu, ale až později v souvislosti s extraditním řízením. Proto v žádném případě nelze činit závěr, že by jeho tvrzení byla účelová. Nehledě na výše uvedené, žalobce pobýval na území České republiky v režimu trvalého pobytu a zaměřil se na podání žádosti o státní občanství a neměl tedy žádný důvod se snažit získat na území ČR nižší pobytový status, zvláště za situace, kdy mu byla známa - po konzultacích s tehdejší právní zástupcem - značně restriktivní aplikační praxe správního orgánu projednávajícího žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany. Žalobce má tedy za to, že zcela logicky a zcela v souladu s platnými právními předpisy hodlal svoji situaci řešit žádostí o udělení státního občanství, čímž by veškeré problémy vyřešil a nikoliv žádostí o poskytnutí mezinárodní ochrany, která je velmi často vedena mnoho let, aniž by byl její výsledek předvídatelný.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu k okamžiku rozhodování soudu (čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany [dále jen „směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU“]).

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 50 odst. 4 správního řádu pokud zákon nestanoví, že některý podklad je pro správní orgán závazný, hodnotí správní orgán podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci.

Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Jednou ze základních povinností správního orgánu je zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (viz § 3 správního řádu), pečlivě přihlížet ke všemu, co vyjde v řízení najevo a co uvedou účastníci (viz § 50 odst. 4 správního řádu) a v odůvodnění svého rozhodnutí se vypořádat s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (viz § 68 odst. 3 správního řádu).

V dané věci žalobce svou žádost o mezinárodní ochranu v České republice odůvodňoval vyhrožováním, fyzickými útoky a hrozbami uvězněním ze strany osob spojených s podnikatelem A. T. a vyjádřil obavu, že v případě jeho vydání bude zatčen a uvězněn, čímž by došlo ke zintenzivnění tlaku na jeho osobu. Trestní stíhání pro daňové podvody, které je proti němu v Ruské federaci vedeno, a které bylo podkladem pro řízení o vydání žalobce do Ruské federace, je dle žalobce založeno na vykonstruovaném obvinění, je vedeno nezákonným způsobem a jeho účelem je zvýšit tlak na jeho osobu ze strany A. T. K hrozbám

a útokům osob spojených s podnikatelem A. T. žalovaný uvedl, že je nelze podřadit pod žádný z důvodů udělení azylu. Soukromé osoby totiž mohou být původcem pronásledování podle zákona o azylu pouze, pokud se prokáže, že státní orgány nejsou schopny nebo ochotny ochranu před pronásledováním odpovídajícím způsobem zajistit. To se však v případě žalobce neprokázalo, neboť žalovaný shledal rozpory ve výpovědích žalobce, jeho manželky a dalších svědků, které se neshodují na tom, zda žalobce po fyzických útocích opravdu kontaktoval policii. Mimo to žalobce dle žalovaného nevyužil možnost obrátit se na jiný orgán se žádostí o svou ochranu, přičemž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 6 Azs 8/2003. Tvrzení žalobce, že by žádná jeho stížnost na postup policie nebyla úspěšná, neboť mu A. T. sdělil, že má známé na ministerstvu vnitra, žalovaný neshledal důvodným. Žalovaný ověřil, že žalobcem jmenovaný známý, M. S., byl až do odvolání dne 11. 6. 2011 náměstkem ministra vnitra, avšak dle žalovaného neexistuje žádná známka toho, že by byl oním známým A. T.. Nadto dle žalovaného případná nezákonná činnost příslušníků policie či jiných orgánů není podle názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 16. 8. 2006, sp. zn. 4 Azs 449/2005 důvodem k udělení azylu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále konstatoval, že tvrzení žalobce o vykonstruovanosti trestního stíhání je neopodstatněné, neboť žalobce nedokázal vysvětlit, a to ani v extradičním řízení, v čem spočívá tato vykonstruovanost, a jeho tvrzení má proto za nepodložené spekulace.

Ačkoliv žalovaný v napadeném rozhodnutí výše uvedené dokumenty, jimiž žalobce podpíral svá tvrzení, uvedl, v odůvodnění napadeného rozhodnutí se s nimi žádným způsobem nevypořádal. Tímto postupem žalovaný naprosto nedostál své povinnosti řádně odůvodnit své rozhodnutí a vypořádat se s návrhy a námitkami účastníků, kterou na něj klade ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. Toto porušení povinnosti žalovaným je o to závažnější, že dokumenty, které žalobce předložil, zjevně podporovaly opačný závěr, tedy že žalobci hrozí v souvislosti s trestním řízením vážná újma, a mohly tudíž zásadně ovlivnit výrok napadeného rozhodnutí.

V situaci, kdy má správní orgán k dispozici několik dokumentů, které podporují opačné závěry, než jsou závěry správního orgánu, nelze v rozporu s ustanovením § 50 odst. 4 správního řádu ignorovat dokumenty předložené účastníkem správního řízení, ale je třeba podle § 3 správního řádu doplnit podklady rozhodnutí tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Jelikož však žalovaný v dané věci dokumenty předložené žalobcem do svých úvah nijak nezahrnul, porušil uvedená ustanovení správního řádu.

Soud má dále za to, že žalovaný v souvislosti s namítaným pomínutím nových důkazů nedostál své povinnosti řádně zjistit skutkový stav věci, kterou na něj klade ustanovení § 3 správního řádu. Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, k této povinnosti správního orgánu uvedl, že „*informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Žalovaný však vycházel v napadeném rozhodnutí mimo informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 16. 4. 2014, č. j. 98524/2014-LPTP čistě ze zdrojů, které tvořily podklad rozhodnutí jím vydaného v roce 2011. Tyto podklady již zjevně nesplňovaly kritérium aktuálnosti, a proto je nelze považovat za způsobitý podklad rozhodnutí.

Pro postup správního orgánu v této věci je rovněž významný závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2014, č. j. 4 Azs 4/2014 – 68, ve kterém soud uvedl: „*Nejvyšší správní soud je nucen konstatovat, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí schází jakýkoli bližší podklad pro závěr žalovaného, že v případě tvrzení stěžovatele ohledně vykonstruovaného trestního stíhání, jehož účelem má být jeho vydání do Ruska a následná likvidace, se jedná jen o subjektivní a ničím nepodložené spekulace. Jak bylo uvedeno již výše, žalovaný označil tvrzení stěžovatele za spekulace, aniž by se vypořádal přinejmenším s četnými prohlášeními činitelů čečenského exilového parlamentu a dalších osob, které vyjádřily přesvědčení, že v případě trestního stíhání stěžovatele se skutečně jedná o obvinění vykonstruované a stěžovateli v případě vydání do země původu hrozí smrt. Žalovaný jistě nebyl povolán posuzovat, zda stěžovatel trestné činy, pro které je požadováno jeho vydání, skutečně spáchal či nikoli, nicméně se musel alespoň rámcově zabývat okolnostmi věci a prověřením indicíí týkajících se otázky, zda se v případě stěžovatele může jednat o trestní stíhání vykonstruované.*“

Pro úplnost soud ještě dodává, že není důvodná námitka žalobce, že žalovaný neposkytl žalobci adekvátní prostor pro řádné vyjádření k podkladům před vydáním rozhodnutí.

Podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, má správní orgán povinnost dát účastníku řízení možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Smysl tohoto ustanovení, které je obdobou § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, vyložil právě ve vztahu k ustanovení správního řádu z roku 1967 Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 12. 2003, č. j. 5 A 152/2002 - 41, ve kterém konstatoval, že „*smyslem ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohl uplatnit své výhrady k podkladu rozhodnutí a ke způsobu jeho zjištění, resp. aby mohl učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci*“. Proto pokud správní orgán poté, co účastníku řízení umožní seznámit se v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim a sám nijak tyto podklady nedoplňuje, není zapotřebí, aby účastníku řízení poskytl další možnost k vyjádření.

V projednávané věci byl žalobce seznámen s úplným spisovým materiálem, což stvrdil vlastnoručním podpisem protokolu z jednání konaného dne 30. 6. 2014. Při této příležitosti mu byla dána možnost se k podkladům vyjádřit a případně navrhnout další.

K tvrzením žalobce souvisejícím s výsledkem jeho manželky soud konstatuje, že při pohovoru konaném dne 30. 6. 2014 nebylo jednáno o termínu výslechu jeho manželky, neboť si žalovaný pouze opatřil její kontaktní údaje. Žádost žalobce, aby její výslech nebyl realizován ve dnech 16. – 19. 7. 2014, byl součástí podání žalobce ze dne 3. 7. 2014. Ze strany žalovaného proto nedošlo k žádnému příslibu výslechu. Tvrzení žalobce proto není důvodné.

Soud proto konstatuje, že podkladem rozhodnutí nebyl žádný dokument, s jehož obsahem by žalobce nebyl seznámen, neboť po jeho seznámení s podklady rozhodnutí dne 30. 6. 2014 byly podklady doplňovány čistě z jeho strany. Zároveň má soud za to, že žalovaný nepostupoval v rozporu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu, neboť dal žalobci dostatečnou možnost se k uvedení veškerých skutečností, které považoval za relevantní, vyjádřit.

Protože soud po přezkoumání rozhodnutí žalovaného a řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že žalovaný nezjistil pro své rozhodnutí dostatečně skutkový stav, zrušil jeho rozhodnutí bez jednání pro nepřezkoumatelnost, protože skutkový stav vyžaduje rozsáhlé doplnění, podle § 76 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve věci pozdějších předpisů (s.ř.s.) a žalovanému vrátil věc k dalšímu řízení.

Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude na žalovaném, aby si jako podklad pro své rozhodnutí opatřil informace o zemi původu žalobce, které budou splňovat kritéria vytýčená judikaturou Nejvyššího správního soudu a v odůvodnění svého rozhodnutí se pak vyjádřil i ke všem důkazům, které žalobce navrhoval, zejména k vyjádření ruského advokáta žalobce, pana Gorbačeva.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, tvoří odměna za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, sepsání repliky), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Náklady právního zastoupení žalobkyně jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném pozdějších předpisů) a částkou 2.142,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 12.342,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. et. Mgr. Marka Čechovského, Ph.D. (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 7. června 2016

Olga Stránská, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Bc. Pavlína Švejdová